

Zdenko Ivanušić

LOST IN HTML

Izdavač

Zivaldo Records

Godina izdanja

2007.

Ocjena albuma

Popis pjesama

**Here And There :: Done :: Replay
 Blues :: Bigwig :: Four Odd :: Lost in
 HTML :: Always My Love :: Simple
 Waltz :: Light-Hearted :: Lost in HTML
 Remix**

Kasno pismo o namjerama silno kompetentnog i svestranog glazbenika

Nisam siguran koliko će se ovdašnja publika sjećati kluba Be-bop u Tkalčićevoj ulici u Zagrebu. Taj apsolutno nenametljivi jazz-kafić blizu opatovinskih stuba imao je na prijelazu milenija prestidljivu promidžbu da bi bio ozbiljnije zapažen, a filozofija da je mjesto za živu jazz-svirku važnije od love, koliko god istinita bila, pokopala ga je u kratkom roku jer nitko nije htio svirati praktički besplatno.

"Pa tu se popije
 hrpa toga, ljudi
 dolaze!"

", govorili su tada jedva afirmirani jazzeri, jedan po jedan napuštajući (tada pogotovo) rijetku prigodu da jednom ili čak više puta tjedno čeliče svoje autorske stvari pred publikom. Program se sve više osipao i mjesto je zamiralo.

Jedini sastav koji je dolazio praktički do zadnjeg dana bio je neumorni Donna Lee kvartet saksofona, koji se vrlo brzo bio nametnuo kao možda i centralni sastav čitavog tog mjesta. Inteligentne obrade lucidno odabranih trenutaka jazz-literature (poput "Boogie Stop Shuffle" Charliea Mingusa, "Footprints" Wayne Shortera, ali i "Green Lobster Dream" Boška Petrovića) pod palicom **Zdenka Ivanušića** i **Andreja Henigmana** činile su koncerte ovog četverca bez iznimke intrigantnim svirkama s kojih se rijetko odlazilo netaknutim.

Ivanušić je plijenio kako sviračkom energijom, tako i scenskom neposrednošću, ali još više aranžerskom kompetencijom i melodijskom kreativnošću; činilo se svemu pristupa sa gotovo zaraznom, nasmijanom agilnošću.

Gotovo desetljeće kasnije, doima se kako je ta ista silna upornost izrasla u - srećom - temeljnu Ivanušićevu karakteristiku; uz konstantan vlastiti rad u Simfonijskom puhačkom orkestru Hrvatske vojske, u međuvremenu je oformio vlastitu diskografsku kuću **Zivaldo Records**, potom za nju 2005. izdao vrlo dobar prvijenac Donna Lee kvarteta, "Four Odd" (koji sadrži sve gore navedene skladbe i čija se naslovna skladba našla i na ovom disku), osigurao si širu internet distribuciju, oformio Zdenko Ivanušić Quartet s Goranom Rukavinom, Elvisom Penavom i Brunom Domiterom, pripremio novi album Donna Lee kvarteta, "Mellow", što bi trebao izaći tijekom kolovoza 2008., te naposljetku snimio i solistički prvijenac "**Lost in HTML**".

Ovaj popis aktivnosti, koliko god sumaran, pokazuje koliko je Ivanušić dosljedan i odlučan u namjeri da pošto-poto osigura barem nešto širi prostor eklektičnoj glazbi koja ga zanima, bila ona njegova ili tuđa, što i sam navodi na svojoj internet-stranici. Vrijeme će pokazati koliko će se ova upornost isplatiti - ali činjenica da je još neobjavljeni album sastava Donna Lee osigurao popratne bilješke iz pera ni manje ni više nego Scotta Yanowa, jednog od najvažnijih kritičara All Music Guidea, u najmanju je ruku ohrabrujući.

Obzirom na sve navedeno, nije teško zaključiti kako je "Lost in HTML" sam po sebi u nezavidnoj poziciji, poziciji debut-solo albuma glazbenika od čijeg je stvarnog početka prošlo veoma mnogo vremena, akumuliralo se mnoštvo tvrdokornih iskustava i nakupilo dosta glazbenog materijala u suradnji s najrazličitijim sastavima. Stoga ne čudi da album, iako sa osam Ivanušićevih originala, funkcionira više kao pokazna karta Ivanušićevih suradnika i interesa, gotovo kao kompilacija raznih utjecaja, negoli kao zaokružena umjetnička cjelina.

Tako album počinje trima skladbama snažno obilježenima sintetikom u režiji **Roberta Lajića** - od čega su prve dvije daleko najslabiji dijelovi čitavog albuma, na tragu Kenny G-a i glazbe kakvu je na svom prvijencu predstavio Igor Geržina - dok je već Lajićev "**Replay Blues**" rasni, atmosferični komad koji bez problema zahvaća slušatelja, gdje Ivanušić na tenor saksofonu ostvaruje finu međuigru s trubačem **Antoniom Gečekom**.

"**Bigwig**" je kalipsoidni trenutak ostvaren u suradnji s članovima kvarteta, **Rukavinom** i **Domiterom**. Naslovna skladba pokazuje, pak, koliko Ivanušića košta poigravanje sintetikom: vrlo netipično i kreativno osmišljen prog-groove, s kontraritimom i hipnotičkom bas-frazom bio bi neizmjereno bolji da se ritam-sekcija nije elektronički programirala te stoga ispalila pravo nedostojno sterilno. Usudujem se tvrditi da bi u drugom slučaju - s adekvatnom, žestokom ritam sekcijom i živom puhačkom sekcijom umjesto nadosnimavanja - naslovni komad bio sasvim adekvatan naklon kolegi Kenu Vandermarku i njegovom kvintetu!

Stoga je daleko najuspjeliji komad albuma sama njegova završnica. "**Always My Love**" izvrsna je balada koje se ne bi postidio ni Charlie Mingus u sentimentalnijim sekundama svog života, a i dobra ilustracija koliko dobro Ivanušić barata oprečnim tendencijama, obzirom da skladba stoji kao kontrapol fragmetiranim, oporim proslovima prethodne skladbe.

"**Simple Waltz**" nije ni izdaleka toliko jednostavan koliko sâm sugerira, te organskim obratima i odličnim, humornim ali energičnim soliranjem pridobija i zahtjevnije uši, dok "**Light-Hearted**" dolazi kao adekvatna koda albuma i miljokaz za budućnost. U pet i pol minuta Ivanušić pokazuje duboku povezanost s Coltraneovom "Giant Steps" etapom, čiji duh, zvuk i moć priziva veoma dojmljivo i s punim razumijevanjem; no, važnijim se čini efekt što ga skladba ostavlja u kombinaciji s dvije prethodne - da Ivanušić rijetko samosvojno i zanimljivo interpretira i izvodi klasični jazz s progresivnim utjecajima na liniji majstora Mingus / Dolphy / Monk, ali i Coltrane u već spomenutoj fazi.

Avangarda i free još nisu u punom fokusu njegova rada, ali ne bi se valjalo zakleti da i to nećemo vidjeti. Ivanušić je, naime, očito duboko zainteresiran za onu (možda i ključnu) premosnicu u kojoj su klasične forme jazz-a krenule kročiti prema nekonvencionalnom; kada je usredotočen na taj segment geneze žanra, Ivanušić funkcionira daleko najbolje, budući da se istovremeno pokazuje njegova duboka i studiozna posvećenost starim majstorima (npr. Parker, Young) i velika kreativnost u nastojanjima da im doda i neočekivan, suvremeni dah.

U tome uglavnom uspijeva, obzirom da se neočekivane disonance, scherza, pa čak i manji uzvici veoma organski uklapaju u tkiva kompozicija. Važna je odrednica i zvuk njegova saksofona, koji ima značajnu distinktivnu notu, čujnu već nakon nekoliko preslušavanja.

Remiks ionako neuspjele naslovne skladbe stoga je i više nego nepotreban, i kviri dojam što bi ga "Lost in HTML" u završnici inače ostvario, a taj je da Ivanušić može i zna komponirati i solirati (čak i) u tradicionalnijim formama toliko zanimljivo i energično da ga se teško zasititi - posebice kada ima jednako nadahnutu bendovsku pratnju iza sebe: klavirske dionice **Davora Dedića** upravo plijene svojom profinjenošću.

Nije tajna da sintetika nikada ne može adekvatno pratiti tako iskričava solista, pa bi je u Ivanušićevu slučaju uistinu valjalo objesiti o klin: tim više što sada uz sebe ima kvartet koji ga (čujno je to i bez Penave) odlično prati. Tek se tada Ivanušić može nadati istinskim rezultatima.

Nadajmo se samo da je toga svjestan i sam autor; bila bi prava šteta da, očijukajući s elektronikom, provede još vremena izgubljen u HTML-u. Dovoljno je što je u tom jeziku zagubio dobar dio svoje prve solo ploče.

Postava: Zdenko Ivanušić - alto i tenor saksofon, Davor Dedić - klavijature i klavir (sve osim 6 i 10), Goran Rukavina - bas i Bruno Domiter - bubnjevi (4,5,7,8,9), Antonio Geček - truba i Andrej Henigman - bariton saksofon (2,3,6,10), Robert Lajić - programiranje basa i bubnja (1,2,3,6,10), Ante Prgin - električna gitara (2).